

Capitolul 3

Trimiterea lui Timotei și relatarea sa

Apostolul Pavel însuși a fost împiedicat să meargă la Tesalonic, ca să vadă de frații săi preaiubiți și pe surorile sale preaiubite. De aceea l-a trimis pe Timotei la ei, pentru a-i aduce vești despre starea lor. Pavel cunoștea viclenia lui satan și străduințele sale de a distruge lucrarea care a început așa de frumos.

Apostolul era îngrijorat și se temea că credința tesalonicenilor ar fi putut avea de suferit din cauza prigoanei. Timotei a călătorit la Tesalonic cu însărcinarea de a-i mângâia și încuraja pe credincioși. Despre aceste lucruri vorbește capitolul 3 al acestei scrisori.

După ce și-a împlinit misiunea sa, Timotei s-a întors la Pavel, ca să-i aducă vești bune de la tesaloniceni. Acestea l-au încurajat pe Pavel. El a văzut credința și dragostea lor, și acestea erau pentru el motiv suficient să se bucure și să mulțumească lui Dumnezeu.

Versetul 1: »De aceea, fiindcă nu mai puteam răbda, am socotit mai bine să fim lăsați singuri în Atena.«

De la Tesalonic, Pavel a călătorit mai întâi la Bereea. Dar și acolo, iudeii i s-au împotrivit, încât a trebuit să părăsească cetatea și să meargă la Atena. Tovarășii lui de călătorie, Timotei și Sila, au mai rămas în Bereea, urmându-l mai târziu pe apostol (Faptele Apostolilor 17.10-15). În Atena a primit informația că au fost intensificate prigonirile în Tesalonic și era foarte îngrijorat pentru acești credincioși de curând întorși la Dumnezeu. De aceea l-a trimis din Atena pe Timotei la ei. El însuși a plecat mai departe la Corint, unde s-a întâlnit din nou cu Timotei (Faptele Apostolilor 18.5).

În 1 Corinteni 13.5 el scrie corintenilor: »Dragostea nu caută folosul său.« Realizarea acestor cuvinte o găsim aici. Dragostea lui Pavel față de tesaloniceni l-a făcut să se lipsească de Timotei. El însuși nu putea să meargă, dar dragostea a găsit o cale pentru încurajarea tesalonicenilor. El nu se gândea la el, ci la alții. Desigur, nu era ușor pentru el să renunțe la Timotei, pentru că în Atena avea nevoie de el, datorită multelor activități și a împrejurărilor dificile de acolo. Dar dragostea sa pentru credincioșii întorși de curând la Dumnezeu din Macedonia era însă mai tare decât orice piedică, pe care o ridica dușmanul. De aceea a preferat »să fim lăsați singuri în Atena«. El cunoștea împrejurările grele ale tesalonicenilor și prigoanele lor. Dar el mai știa că în ceea ce privește starea duhovnicească erau copii mici, care aveau nevoie de încurajare și învățătură. Expresia folosită aici »lăsați singuri« descrie singurătate și părăsire, dar el a luat asupra sa cu plăcere aceste împrejurări.

Versetul 2: »... și v-am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu și împreună lucrător cu noi în Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă încurajeze în credința voastră.«

Timotei era unul din conlucrătorii lui Pavel, pe care el se putea baza pe deplin și care savura deplina sa încrede. În Filipeni 2.19-22 mărturisește despre el: »Dar nădăjduiesc în Domnul Isus să vă trimit în curând pe Timotei, ca să fiu și eu înviorat, când voi avea știri despre voi. Căci n-am pe nimeni care să fie însuflețit de aceleași sentiment, ca să se îngrijească de starea voastră; căci toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos. Cunoașteți însă râvna lui încercată: cum, ca un copil cu tatăl lui, ca un rob a slujit împreună cu mine în lucrarea Evangheliei.« Deși Timotei era mai tânăr decât Pavel, ei lucrau în armonie unul cu altul, pentru că lucrau pentru aceeași Persoană. Chiar dacă Timotei era încă tânăr, totuși Pavel putea să-l implice în lucrarea Domnului și să-i încredințeze unele lucrări grele.

Slujba sa era însoțită de binecuvântare, așa cum putem deduce din scrisorile lui Pavel. Din diverse locuri rezultă că Pavel i-a încredințat lui Timotei cel puțin patru însărcinări speciale, pe care acesta le-a îndeplinit în folosul credincioșilor:

- 1) a făcut o slujbă de mângâiere și încurajare în Tesalonic (1 Tesaloniceni 3.2);
- 2) a făcut o slujbă de corectare și reamintire în Corint (1 Corinteni 4.17);
- 3) a făcut o slujbă de zidire în Efes (1 Timotei 1.3-4);
- 4) a făcut o slujbă de încurajare și părtășie în închisoarea de la Roma (2 Timotei 4.9-22).

Aici deci, avem prima slujbă a lui Timotei, pe care a făcut-o fără ajutorul direct al lui Pavel. Vorbind omenește, în această slujbă trebuia să se descurce singur, însă Pavel avea încrederea că slujba lui va fi spre binecuvântare pentru tesaloniceni. Deși tesalonicenii îl cunoșteau pe Timotei, Pavel îl recomandă cu cuvintele: »fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu și împreună lucrător cu noi în Evanghelia lui Hristos«. Nu îl numește simplu un „frate“, ci spune »fratele nostru«. El simțea legătura strânsă care îi unea. Timotei nu era nici un simplu „lucrător“, ci era „un slujitor al lui Dumnezeu“. El a slujit în Evanghelia, dar slujba sa trebuia să fie și de folos pentru credincioși.

Dacă vedem o astfel de colaborare strânsă, atunci rugăciunea noastră să fie ca Domnul să ne dea frați bătrâni ca Pavel și frați tineri ca Timotei. Ce binecuvântare va curge din aceasta pentru întreaga lucrare a Domnului, când avem frați de diferite vârste care lucrează împreună și unul pentru altul în lucrarea Domnului!

Misiunea lui Timotei este descrisă în cuvintele: »... ca să vă întărească și să vă încurajeze în credința voastră.« Expresia „credință“ apare de cinci ori în acest capitol (versetele 2, 5, 6, 7, 10). De aceea este bine să vedem pe scurt ce înseamnă această credință. În general, putem observa trei semnificații în Noul Testament:

1) Credința ne este prezentată ca mâna care apucă mântuirea, pe care Dumnezeu o oferă oamenilor. Fără credință personală, nimeni nu poate fi mântuit.

2) Credința este încrederea, pe care o acordăm lui Dumnezeu și promisiunilor Sale în viața de fiecare zi a credinciosului. Este vorba despre încrederea credinței. Din această cauză, în unele cazuri „credința“ este redată prin „fidelitate“, credincioșie.

3) Credința nu este numai activitate, ci ea ne este prezentată și ca un lucru. Atunci ea cuprinde ceea ce credem, adică acea avuție a credinței sau adevărul creștin.

În contextul nostru este vorba în primul rând de încrederea credinței. În 2 Corinteni 5.7, Pavel spune: »Pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere.« Credința stă de partea cealaltă a celor văzute. Timpul vederii încă nu a venit pentru credincios. Când va veni Domnul Isus, atunci se va produce această schimbare. Atunci credința va înceta, pentru că vom vedea ceea ce am crezut. Dar acum credința apucă aceste lucruri și le face ca proprietate a sa. Această credință, care este un dar de la Dumnezeu, trebuie mereu întărită și înflăcărată, mai ales în necazuri și încercări. De aceea Timotei trebuia să facă două lucruri. El trebuia să-i *întărească* și să-i *încurajeze* pe credincioși. În Faptele Apostolilor 15.32 avem aceleași expresii. Acolo se spune: »Iuda și Sila... au îndemnat pe frați și i-au întărit cu multe cuvinte.« Avem nevoie în fiecare zi în viața noastră de credință atât de încurajare, cât și de întărire.

Versetele 3-4: »... pentru ca nimeni din voi să nu se clatine în aceste necazuri. Căci singuri știți că la aceasta suntem rânduiți. Și când eram la voi, v-am spus mai dinainte că vom avea necazuri, ceea ce s-a și întâmplat, cum bine știți.«

Încercările și necazurile pe cale pot să aibă două urmări. Ele pot să întărească credința noastră, dar ne pot face și să ne clătinăm. Despre aceasta vorbește Pavel aici. El nădăjduia că nimeni nu va ajunge să se clatine. Această „clătinare“ este în opoziție cu „întărirea“ din versetul 2. Cine se clatină în credință este apăsător și neliniștit. Da, lucrurile pot merge așa de departe, încât credința să se piardă (aceasta nu înseamnă că o astfel de persoană își pierde mântuirea, pentru că în textul acesta este vorba

despre încrederea zilnică în promisiunile lui Dumnezeu, și nu este vorba despre mântuirea noastră veșnică).

Pavel se întreba ce urmări vor avea prigonirile asupra credinței tesalonicenilor. Oare le va întări credința în așa fel încât ei să privească cu atât mai mult la cele nevăzute, așa că lucrurile văzute și-au pierdut valoarea? Dacă credința lor ar fi fost veritabilă, atunci aceasta ar fi urmarea. Însă aceeași întrebare se pune și nouă. Chiar dacă nu suntem în mod direct prigoniiți, încercările și necazurile arată dacă credința noastră este veritabilă. Aceste încercări pot fi de natură diferită. Dumnezeu poate folosi pentru acestea boală, necazuri, decese, șomaj, probleme la locul de muncă etc. Astfel de încercări pot întări sau slăbi credința noastră. Este ca un duș rece. Unui om bolnăvicios poate să-i facă rău, dar unui om sănătos poate să-i fie de folos.

Pavel nu le-a ascuns nimic tesalonicenilor. Ei au știut mai înainte ce-i aștepta. Le-a spus că viața de creștin nu are numai părți plăcute. El nu a dus pe nimeni în eroare în această privință. Și pentru noi este valabil acest adevăr. Nu ni s-a promis o viață fără necazuri și fără încercări. Domnul Isus Însuși a spus: »V-am spus acestea ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți: Eu am biruit lumea« (Ioan 16.33). Necazurile nu sunt ceva neobișnuit în Împărăția lui Dumnezeu. În Faptele Apostolilor 14.22 vedem cum Pavel îi încurajează pe credincioși să stăruiască în credință și adaugă: »... în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.« La fel și Petru leagă credința de necazuri. El scrie: »... acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțin timp, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre ... să fie găsită spre laudă, slavă și cinste, la descoperirea lui Isus Hristos« (1 Petru 1.6-7).

Domnul a mers la slavă pe o cale de suferință. Oare la noi să fie altfel? Desigur, o viață cu Domnul Isus este o viață minunată și există o mulțime de bucurii. Bucuria noastră ca creștini este o bucurie »în Domnul« (Filipeni 4.4), dar niciodată o bucurie în legătură cu lumea aceasta. Lumea aceasta L-a lepădat pe Domnul și de aceea ea leapădă și pe aceia, care se așează de partea Celui lepădat. Ca și creștini avem un viitor glorios în fața noastră, dar în prezent calea poate fi presărată cu necazuri. Pentru o astfel de cale avem nevoie de mult har. Cineva a scris în acest sens: „Numai harul ne poate chema pe o astfel de cale, numai harul poate să ne păstreze pe o astfel de cale, harul nu greșește niciodată.“ (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians).

Medităm și noi la acest gând în slujbele noastre evanghelistice, în discuțiile noastre private sau în vestirea Cuvântului? Are puțin sens să arăți necredincioșilor numai partea pozitivă și să le vorbești numai despre o viață de bucurie. Desigur, există bucurie în prezent și există bucurie în viitor, dar nu ar trebui să ascundem faptul că decizia de a-L urma pe Domnul Isus înseamnă să fi în strânsă legătură cu un Domn care este lepădat. Niciodată Pavel n-a ascuns acest adevăr. În cunoscuta pildă a semănătorului, Domnul Isus vorbește despre cei care au primit Cuvântul cu bucurie, dar care nu aveau rădăcini. Ce s-a întâmplat? Ei au crezut pentru un timp, dar când au venit încercările s-au lepădat (Luca 8.13).

Versetul 5: »Astfel, în nerăbdarea mea, am trimis să-mi aducă știri despre credința voastră, ca nu cumva să vă fi ispitit ispititorul și munca noastră să fie făcută zadarnică.«

Tesalonicenii au fost încercați. Dumnezeu a permis ca ispititorul (acesta este diavolul) să se apropie de ei. Este vorba aici despre ispite datorate împrejurărilor vieții, și nu despre ispite care vin din natura veche, păcătoasă. Astfel de ispite nu sunt niciodată de la Dumnezeu, pentru că El nu ispitește pe nimeni la rău (Iacov 1.13). Dacă Dumnezeu ne încearcă, atunci încearcă credința noastră. De aceea Iacov scrie: »Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare« (Iacov 1.2-3). Așa a fost și la Iov. Dumnezeu a vrut să-l încerce și de aceea i-a permis lui satan să-l atace.

Dumnezeu permite deci ispitele, și satan se folosește de ele. Cu orice preț, satan caută să dărâme credința noastră și încearcă mereu să ne convingă că nu are niciun sens să te așezi de partea Unuia care a fost lepădat și pe ale cărui urme ai parte de suferințe și necazuri. Aceste atacuri ale dușmanului

sunt periculoase, și mulți au căzut deja pradă lor. Ca să ne împotrivism unor astfel de ispite, avem nevoie de o credință activă care ne ancorează de lumea nevăzută. Prin credință privim deja la Împărăția care va veni, unde vom fi glorificați cu Domnul Isus. Cineva a scris: „Credința este ochiul sufletului. Ea ne dă înțelegere duhovnicească. Pavel a știut că prigoana ar aduce numai o îmbogățire și înviorare duhovnicească, atâta timp cât lucrurile nevăzute ale credinței erau o realitate pentru ei.“ (Hole, F. B. Paul’s Epistles, Vol. II).

Pavel dorea ca lucrarea sa printre tesaloniceni să nu fie zadarnică. El nu s-a mulțumit numai cu faptul că a îndeplinit lucrarea trasată lui de Dumnezeu, ci el a depus tot efortul să vadă și rezultatul slujirii lui, pentru că voia să primească răsplată deplină. Apostolul Ioan a avut aceeași dorință când a scris: »Luați seama la voi înșivă, ca noi să nu pierdem ce am lucrat, ci să primim o răsplată deplină« (2 Ioan 8). Și în prima sa epistolă exprimă un gând asemănător: »Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când El Se va arăta, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine înaintea Lui« (1 Ioan 2.28). Oare nu vorbesc aceste texte inimilor noastre? Dacă ne lăsăm înșelați de satan, atunci acest lucru duce nu în ultimul rând la rușinarea slujitorului lui Dumnezeu care s-a ocupat de noi.

Versetul 6: »Dar chiar acum a venit Timotei de la voi și ne-a adus vești bune despre credința și dragostea voastră și că totdeauna păstrați o plăcută aducere aminte despre noi, dorind mult să ne vedeți, cum dorim și noi să vă vedem.«

Timotei avea vești bune pentru apostolul Pavel. Ceea ce el a văzut la tesaloniceni erau lucruri pozitive. El a putut să dea mărturie atât despre credința lor cât și despre dragostea lor. Ambele erau prezente. Așa cum am văzut, credința îl leagă pe fiecare dintre noi personal de lumea invizibilă. Dragostea, dimpotrivă, ne leagă unii de alții. De ambele avem nevoie. Noi nu suntem singuri în urmarea Domnului, ci în jurul nostru sunt și alții care trec prin aceleași experiențe și ne pot fi de ajutor. Prin dragostea unii față de alții putem să ne întărim în credință. Așa cum le făcea bine tesalonicenilor că Pavel se gândea la ei, tot așa și Pavel a fost încurajat, pentru că tesalonicenii se gândeau la el.

Poate se îngrijora că l-au uitat sau că s-au îndepărtat de învățătura sa. Dar niciuna din aceste situații nu exista la tesaloniceni. Ei au ținut strâns la ceea ce el le-a spus și doreau ca să-l revadă. Aceasta a fost pentru Pavel o bucurie.

Versetul 7: »De aceea, fraților, în toate strâmtorările și necazurile noastre, am fost mângâiați cu privire la voi, prin credința voastră.«

Când Pavel le vorbea tesalonicenilor despre suferințe și încercări, acestea nu erau pentru el teorie, ci el însuși a avut parte în trupul său de aceste suferințe în multiple forme. El vorbea ca unul care știa despre ce era vorba. El a fost în multe strâmtorări, a avut parte de prigoană și suferință. În 2 Corinteni 11.23-28, el vorbește despre ceea ce i s-a întâmplat. Acea înșiruire este impresionantă. La aceste suferințe din afară se adăuga și grija pentru toate adunările, deci pentru frații și surorile, pe care i-a cunoscut și le-a cunoscut în călătoriile sale și pe care îi iubea și le iubea.

El însuși le-a adus tesalonicenilor mângâiere și încurajare (capitolul 2.11). Acum, el era cel mângâiat prin ei. Cel care a mângâiat, primea el însuși acum mângâiere. Așa a fost și în cazul romanilor. El dorea foarte mult să-i vadă și scopul său era: »... ca să vă fac parte de vreun dar de har spiritual pentru întărirea voastră; adică, să fim mângâiați laolaltă în mijlocul vostru, fiecare prin credința care este în celălalt, atât a voastră, cât și a mea« (Romani 1.11-12). El voia să dăruiască și să întărească, dar în același timp să primească și să fie mângâiat. Ce frumos, dacă acest ajutor reciproc își atinge scopul în trăirea împreună ca frați și surori! Nu degeaba Dumnezeu a pus de partea noastră frați și surori. Noi putem și avem voie să tragem foloase din aceasta.

Izvorul mângâierilor este în credința celui alt. Atât în adunarea din Roma, ca și în cea din Tesalonic, Pavel dorea să fie mângâiat prin credință. Nici aici nu este vorba despre credința mântuitoare, ci despre încrederea zilnică în Domnul Isus. Această credință este un semn al vieții noi, aceasta înseamnă că în diferite împrejurări ea devine vizibilă pentru alții. Frații mei văd în reacția mea la necazuri cum stă credința mea, și acest lucru poate fi o binecuvântare pentru alții, fiind mângâiați și întăriți. Încrederea în Domnul, trăită în umblarea noastră, poate fi o încurajare pentru cei aflați într-o situație descurajantă. Invers, lipsa credinței poate dăuna altora.

Versetul 8: »Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul.«

Și credincioșilor din Filipi, Pavel le scrie: »De aceea, preaiubiții și mult doriții mei frații ... stați tari în Domnul« (Filipeni 4.1). Având în vedere ispitele dușmanului și necazurile pe drumul credinței, era important pentru tesaloniceni să stea tari în Domnul și să-și pună toată încrederea în El. El nu aștepta ca ei să stea tari în propria lor putere sau în înțelepciunea lor, ci în Domnul. Aceasta înseamnă că în orice situație să aștepti totul numai de la El. Dacă vom căuta în noi înșine sau la alții ajutor, atunci vom fi totdeauna dezamăgiți. Numai Domnul Isus nu poate și nu ne va dezamăgi niciodată.

Pavel a aflat de la Timotei că ei stăteau tari în Domnul. În ciuda tuturor atacurilor lui satan, ei au rămas neclintiți în credință. Prin aceasta el a fost încurajat și exprimă bucuria sa prin cuvintele: »acum, da, trăim«. Alți traducători ai Bibliei au redat aceste cuvinte astfel: „noi am reînviat“ sau „acum avem iarăși curaj nou de viață“. Pavel a avut parte de multe decepții în viața sa. El a suferit când a văzut că unii credincioși nu stăteau tari în Domnul. De aceea, de multe ori era dezamăgit și trist. Dar ceea ce a auzit despre tesaloniceni, i-a dat curaj nou. El a reînviat.

Oare nu este o încurajare pentru orice slujitor al Domnului, când vede că Domnul dă binecuvântare peste lucrarea Sa și oamenii vin la credință? Dar oare să ne mulțumim numai cu faptul că oamenii vin la mântuire? Voia Domnului este ca noi să creștem în credință și să fim tari în El. Aceasta nu ar trebui să fie uitată niciodată în slujba pentru El. Slujba evanghelică este importantă, dar slujba pentru cei credincioși trebuie să urmeze neapărat. Așa era la Pavel. Acțiunea evanghelică era exemplară, dar nu uita niciodată slujba spre folosul credincioșilor. Nu numai prin epistolele sale, ci și în timpul călătoriilor sale avea pe inimă încurajarea credincioșilor. În Faptele Apostolilor 16.5 citim: »Adunările deci se întăreau în credință (slujba pentru credincioși) și sporeau la număr în fiecare zi (slujba evanghelică).«

Versetul 9: »Cum putem noi oare să mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu cu privire la voi, pentru toată bucuria pe care o avem din partea voastră înaintea Dumnezeului nostru?«

Pavel și-a exprimat bucuria, pe care o simțea, cu cuvinte clare. El se bucura înaintea Dumnezeului său de tesaloniceni. Vom vedea îndată, că el n-a încetat să se roage pentru ei, dar aici vedem că s-a bucurat pentru ei. Nu putem învăța noi din aceasta? În rugăciuni putem să ne rugăm pentru alții, dar în rugăciune putem și să ne bucurăm pentru ceea ce a lucrat Domnul în frații noștri spre folosul nostru. Să ne întrebăm: Nu auzim astăzi mai mult că ne plângem unii de alții? Dar dacă încercăm să vedem frații cu ochii Domnului, atunci vom descoperi deodată că sunt multe lucruri pentru care ne putem bucura în rugăciune înaintea Lui.

Versetul 10: »Noapte și zi Îl rugăm nespun să vă putem vedea fața și să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre.«

În capitolul 2.9, Pavel le-a amintit tesalonicenilor că el a lucrat noapte și zi, ca să nu fie nimănui o povară. Aici le spune că s-a rugat pentru ei noapte și zi. Pentru Pavel, rugăciunea nu era o obligație religioasă, pe care a împlinit-o, ci era o stare de inimă. Nimeni dintre noi nu poate sta întreaga zi și întreaga noapte pe genunchi. Lucrul acesta nici nu-l așteaptă Dumnezeu de la noi. Dar El dorește să

fim caracterizați de o atitudine lăuntrică de dependență. Așa a fost la Pavel. În afară de aceasta ni se spune că el nu doar se ruga, ci stăruia în rugăciune pentru frați și surori, și acest lucru îl făcea »nespus de mult«. Este o expresie pe care o găsim și în Efeseni 3.20 și în 1 Tesaloniceni 5.13. Se mai poate traduce: „peste măsură, revărsându-se peste limită“. În acest mod se ruga Pavel.

Cum ne rugăm noi? Este rugăciunea pentru noi un obicei bun, pe care-l îndeplinim din obligație? Sau este mai mult? Ne rugăm unii pentru alții, stăruim în rugăciune unii pentru alții, pentru copiii noștri, pentru familiile noastre, pentru frații și surorile din adunarea locală, pentru alții, cu care suntem uniți? În capitolul 5.17, tesalonicenii sunt solicitați să se bucure întotdeauna și să se roage neîncetat. Acest lucru Pavel îl trăia în mod practic înaintea lor, și astfel este și pentru noi un îndemn demn de urmat.

El dorea să împlinească ceea ce lipsea credinței lor. Aici prin „credință“ nu se înțelege puterea credinței, sau încrederea credinței. De acestea nu duceau lipsă. Ceea ce le lipsea tesalonicenilor era învățătura despre multe adevăruri creștine. El le-a vorbit aici deci despre avuția creștină. Unele lucruri li le-a spus deja, când a fost la ei, dar mai existau multe lucruri pe care ei nu le știau. Aceste lucruri a dorit să le împlinească. Aceasta înseamnă aici a completa, a aduce lămuriri. De aceea dorea să-i vadă pe tesaloniceni. El n-a dorit să le scrie totul pe hârtie, ci a dorit să meargă la ei și să-i învețe personal. Totuși, erau unele lucruri care erau foarte importante pentru el, pentru care el nu voia să aștepte până când el va merge iarăși la ei. De aceea le-a scris această epistolă, care conține învățături prețioase despre venirea Domnului (în mod deosebit în capitolul 4).

Versetul 11: »Însuși Dumnezeu și Tatăl nostru, și Domnul nostru Isus să ne netezească drumul la voi!«

Pavel a fost împiedicat de satan să călătorească la Tesalonic. El nu a încercat să meargă în puterea proprie pe această cale, ci a așteptat totul de la Dumnezeu și Domnul său. Tatăl și Fiul sunt amintiți aici împreună. El era liniștit la gândul că Dumnezeu și Tatăl său și Domnul Isus va îndrepta drumul spre ei. Până atunci putea aștepta. Au durat realmente câțiva ani, până când el a putut să revadă pe preaiubiții lui tesaloniceni, căci înainte de a-i vedea, le-a mai scris o epistolă. Pentru noi în legătură cu aceasta se pune o întrebare practică, dacă și noi suntem în stare să așteptăm în liniște până când Dumnezeu ne va deschide o ușă. Nu se întâmplă oare deseori că devenim nerăbdători și până la urmă mergem chiar pe căi proprii?

În afară de aceasta acest verset conține un indiciu important despre dumnezeirea Domnului Isus. Pavel scrie: »Însuși Dumnezeu și Tatăl nostru și Domnul nostru Isus să ne netezească ...« Verbul „să ne netezească“ se află în acest verset la singular și leagă „Dumnezeu și Tatăl nostru“ cu „Domnul nostru Isus“. Astfel, Pavel confirmă deja în prima sa epistolă adevărul, pe care l-a explicat mai târziu în mod deosebit apostolul Ioan, și anume că Tatăl și Fiul sunt Dumnezeu. În Ioan 1.1 citim despre Fiul: »La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.« Fiul este o Persoană diferită de Tatăl, dar El este Dumnezeu din veșnicie. Acest adevăr de bază, care ne este confirmat pretutindeni în Noul Testament, vrem să-l ținem necondiționat cu tărie.

Versetul 12: »Și pe voi, Domnul să vă îmbogățească și să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi față de voi.«

Relația lui Pavel cu tesalonicenii era caracterizată de dragoste, și el dorea ca această dragoste să caracterizeze și relația lor unii cu alții. Cât de important este ca aceste relații reciproce să fie în ordine! Aceasta se face în primul rând prin dragostea reciprocă și în al doilea rând prin dragostea față de toți. Domnul Isus Însuși ne-a dat dragostea ca o poruncă, când a spus ucenicilor Săi: »Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unul pe altul. Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unul pe altul. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste între voi.« (Ioan 13.34, 35). Credincioșilor din Colose, Pavel le-a scris: »Peste toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este

legătura desăvârșirii» (Coloseni 3.14). Prin această legătură suntem uniți unii cu alții, iar acest lucru trebuie să fie vizibil. Nu este vorba numai despre o „părtașie a dragostei“, ci despre o „mărturie a dragostei“. Ar trebui să le arătăm oamenilor pierduți că îi iubim și că pentru noi este importantă mântuirea sufletului lor nemuritor. Un alt comentator a scris cândva: „Dragostea (agape) este cuvântul caracteristic al creștinismului.“ (Vine, W.E. Expository Dictionary of Bible Words) Prin aceasta s-a spus mult.

Versetul 13: »... ca să vi se întărească inimile și să fie fără vreo învinuire în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus împreună cu toți sfinții Săi!«

În acest verset, apostolul revine și vorbește despre venirea Domnului. El pune această venire în legătură cu sfințenia practică în viața credinciosului. El dorește ca inimile noastre să fie întărite fără vină în sfințenie la venirea Domnului. Această venire este strâns legată cu viața noastră practică și este de nedespărțit de ea. Lumina arătării Sale în glorie trebuie să ne lumineze deja acum calea și să ne caracterizeze. Acest verset conține o mulțime de afirmații importante, pe care vrem să le tratăm pe rând.

În primul rând, apostolul vorbește despre inimile noastre, care trebuie să fie întărite. Este vorba de sentimentele noastre, pe care Domnul vrea să le aibă. În legătură cu versetul 12, vedem că inimile noastre ar trebui să fie întărite prin dragoste și în sfințenie. În diferite locuri din Noul Testament citim despre inimi întărite. În Iacov 5, inimile sunt puse în legătură cu nădejdea: »Fiți și voi îndelung-răbdători, întăriți-vă inimile, pentru că venirea Domnului se apropie« (versetul 8). În Coloseni 2, Pavel vorbește despre faptul că noi trebuie să fim întăriți, și acolo o pune în legătură cu credința noastră: »... umblați în El, înrădăcinați și fiind zidiți în El și întăriți în credință« (versetul 7). Aici este vorba despre dragoste, pe care noi nu o putem despărți niciodată de sfințenie. Aceasta conduce la al doilea gând, și anume solicitarea la sfințenie.

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește în multe locuri despre sfințenie. În vorbirea curentă, cuvântul „sfânt, sfințenie“ are o înțelegere ruptă de realitatea biblică și de aceea este bine să ne întrebăm ce înțelege Cuvântul lui Dumnezeu prin acest cuvânt. Dacă citim comparativ textele care vorbesc despre sfințenie, vom constata că sunt două laturi ale sfințeniei.

În primul rând, ea este o stare, în care Dumnezeu ne-a pus în momentul în care am venit cu păcatele noastre la Domnul Isus. În acest sens, orice credincios este un sfânt. Despre acest adevăr vorbește de exemplu epistola către Evrei: »voie prin care am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna« (Evrei 10.10). Corintenilor, Pavel le-a scris: ».. ați fost sfințiți« (1 Corinteni 6.11). Jertfa Domnului Isus ne-a adus în poziția de sfinți, iar această poziție nimeni nu ne-o poate lua. Însă cu această poziție de sfinți este strâns legată și responsabilitatea noastră practică, și aceasta ne conduce la a doua latură a sfințeniei:

Dumnezeu dorește ca în viața practică să corespundem poziției pe care o avem. El dorește să ducem o viață de despărțire / punere deoparte practică. Despre aceasta vorbește de exemplu Petru, când spune: »Ci, după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră, căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”« (1 Petru 1.15-16). Despre această latură a sfințeniei este vorba în versetul nostru.

Sfințenia practică are de asemenea două aspecte: unul negativ și unul pozitiv.

- Aspectul negativ constă în aceea că sfințenia se caracterizează prin îndepărtarea voită, separarea de tot ce este rău.

- Aspectul pozitiv constă în aceea că sfințenia este o îndreptare spre Dumnezeu.

Probabil, de aceea se vorbește așa de puțin despre acest adevăr, pentru că se are în vedere numai aspectul negativ. Fără îndoială, acest aspect este necesar, dar nu ar trebui să uităm aspectul pozitiv. Sfințenia este o viață dedicată lui Dumnezeu și în același timp o despărțire de tot ce este rău. Dacă vedem numai aspectul negativ, atunci sfințenia noastră nu va fi altceva decât ca despărțirea fariseilor, care nu-i place lui Dumnezeu. Sfințenia pozitivă, adică dedicarea pentru Dumnezeu, este posibilă

numai atunci când este în legătură cu dragostea. De aceea îndemnul la sfințenie urmează după îndemnul la dragoste din versetul 12.

Dragostea „funcționează” numai când este în strânsă legătură cu „lumina”, adică sfințenia; și invers. Amândouă sunt indisolubile. Dumnezeu este lumină și Dumnezeu este dragoste. Dragostea nu poate niciodată însemna că sunt de acord cu răul săvârșit de fratele meu. Pe de altă parte, nu pot merge pe o cale a despărțirii de orice fel de rău, fără să-l iubesc pe fratele meu. În afară de aceasta, impulsul pentru sfințenie trebuie să fie dragostea față de Dumnezeu. Dacă ne punem deoparte numai din pricina oamenilor sau a fraților și surorilor și nu avem dragoste față de Dumnezeu, atunci sfințenia noastră este fără valoare. Gândirea noastră în acest caz nu este bună și există pericolul mare să devenim legalști.

Este o sfințenie »înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru«, așa cum spune Pavel. Dumnezeu este lumină. Viața noastră trebuie să fie în concordanță cu El. Dar noi nu-L cunoaștem numai ca marele Dumnezeu, ci și ca Tatăl nostru. Aceasta este relația noastră cu El, o relație care pe de o parte este caracterizată de dragoste, iar pe de altă parte de sfințenie. Cineva a scris: „Sfințenia este caracterul relației noastre cu Dumnezeu, în măsura în care noi ca și copiii ai Săi am primit natura Sa, precum și revelația desăvârșirii acestei naturi în El în dragoste... Dragostea însăși ne-a dat această natură și ne-a așezat în această relație.” (Darby, J.N. Scrisoarea întâia către Tesaloniceni)

Solicitarea la o sfințenie practică este pus în legătură cu »venirea Domnului nostru Isus cu toți sfinții Săi«. Aici este vorba despre venirea Domnului (parousia) ca în capitolul 2.19. Când Noul Testament vorbește despre venirea Sa *pentru* ai Săi, atunci este vorba despre un act al harului, deoarece El vine să ne elibereze din împrejurările acestui pământ. Venirea Domnului *cu* ai Săi trebuie văzută în legătură cu responsabilitatea noastră. Așa este și în acest verset. Când Domnul Isus va apărea cu ai Săi pe pământul acesta, atunci aceștia sunt „sfinții” Lui. Poziția și practica vor fi atunci într-o armonie perfectă. Când El Se va arăta cu noi pe pământ, atunci pentru noi nu va mai fi vorba despre vreo problemă de sfințenie practică. Dar Dumnezeu dorește ca noi deja de acum să trăim cum va fi cazul în viitor, adică despărțiți de lume și dedicați Lui.

Venirea Domnului este aici în directă legătură cu arătarea Sa pe pământ, când vom veni împreună cu El. Pavel face aluzie deja aici de ceea ce va detalia mai târziu, și anume, că Domnul va veni pe pământ împreună cu sfinții Săi. Este foarte posibil că tesalonicenii nu cunoșteau acest adevăr. Când El va veni ca Împărat al Împărăției Sale, ca să exercite judecata și să preia stăpânirea, noi Îl vom însoți. Tesalonicenii trăiau atât de iminent în așteptarea venirii Sale pentru ridicarea Împărăției, încât presupuneau că în acel moment ei vor fi încă pe pământ. Pavel clarifică deja aici, că va fi altfel. Noi vom veni împreună cu Domnul pe pământ, când El va începe să domnească. Alte texte confirmă acest adevăr. În 2 Tesaloniceni 1.10 citim: »... în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut.« În Coloseni 3.4, Pavel spune: »Când Se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.« Cum se vor desfășura evenimentele, Pavel explică mai târziu în capitolul 4. Vom reveni la aceasta.

»Sfinții Săi« – să mai zăbovim o clipă la această expresie, căci are o frumusețe deosebită! Noi nu suntem niște sfinți oarecare, ci El ne numește sfinții Săi. Noi Îi aparținem Lui. Noi suntem ai Lui. În ce relație intimă ne-a adus El, și pe care noi avem voie s-o savurăm! Acum avem parte de lepădarea Sa, pentru că El este Cel lepădat. Când va veni, vom avea parte cu El de gloria Sa, pentru că atunci El va fi Cel care va umple cu gloria Sa cerul și pământul.

Dar cine sunt »sfinții Săi«? Se referă această expresie numai la credincioșii din epoca harului sau sunt incluși aici și credincioșii Vechiului Legământ? În legătură cu 1 Corinteni 15.23 putem spune că credincioșii din Vechiul Testament sunt și ei incluși aici. Desigur, în ceea ce privește partea lor veșnică în Casa Tatălui, ei se deosebesc clar de Adunare. Dar când este vorba despre Împărăție, atunci și ei vor avea parte la Împărăție sub aspectul ei cersc (vezi de exemplu Daniel 7.18,27). Ei vor avea parte de prima înviere și de asemenea de stăpânirea Domnului Isus pe pământ. De aceea ei sunt înglobați în expresia »sfinții Săi«. Împreună vom apărea cu Domnul în glorie și sfințenie. Ce clipă fericită pentru El și pentru noi!